

Τό φιντόπιορο κόντευε νά τελεώση....

Στό έπανω πάτωμα ένος διώροφου σπιτιού, σε μια άπομερη συνοικία της Σάντα-Λούστια, είχε τό μάτελε της ή Βέρδα Μποργκέζε, μια νεαρή Βενετσανά ζωγράφος. Είχε έφθει στη Νεάπολη, συνθεωμένη από τη μητέρα της. Έπειταρερ γάτο τη Σικελία, δύο είχαν περάσει τό παλαιότερο πους και τοις πάροτους μήνες τού φιντόπιορο. Η Βέρδα σπάθιε νά μείνει στη Νεάπολη κανένα μήνα, νά φτιάση μερικούς πίνακας και ν' υπέρερ νά ξαναγύριξε στην πατρίδα τους.

'Αλλούμονο δικό!... "Υστερα από δύο βδομάδες, ή λεπτοπανωμένη και φιλάσθην Βέρδα έπειτε βαρεία άφορωση από πνευμονία. Ξαπλωμένη, χορεύει νά μπορή καλά-καλά νά κουνηθεί, πάνω στό κρεβάτι της, έρχονται πάνω και πάνω τό βλέμματά της, μέσ' από τά τέσσαρα τό παρασύνου, στήν αιώνι τού διπλανού-σπασιού.

'Έκεινο τό πρωί, φεύγοντας διαγερός, θυντερός από τη συνηθισμένη του καθημερινή έπιστημη, σπάθικε μπροστά στήν κυρία Μποργκέζε και της είπε, ζωρώντας με ωραρότητα τά φρύδια του:

— "Οπως πάντα ή κάρη σας, ένα στά δέκα ώρας έπλαξε νά ζήση! Κι' από δέδουλα, ή ίδια θελήσει νά ζήση! Γιατί έβαλε έπιμονα στό νον της πώς δεν θα γίνει καλά. "Δ, δεν ξέρετε, κυρία μου, τί κακό πράγμα είνε ή ιντοσιά σπόν δρωστού. Γι' από τό σαν τονέω, πώς δεν πραγματικά της μπήκε μια τέτοια ίδεα στό μυαλό της, όλα τά φράσματα τού κάρουσιν δεν θα μπορέσουν ποτέ νά την κάψουν καλά!

— Και διώς, γιατρέ μου, άπαντηρες ή κ. Μποργκέζε, χρές τ' απομεσήμερο, οι ένα τρομερό παραλήρημα πυρετού, άκουσα την κορυνά μου να μουριούνται πώς θέλει νά γίνει παλιά γρήγορα καλά, για νά ζωγράφιση τόν πάροτρο της Νεαπόλεως και τό λόφο του Βεζουβίου...

— "Ωστόσο, έπειταρες διαγέρεις μέμονος σαδ διωμάτω της άκαπτωμένης της κάρης. Μπήκε σ' από σαγγά-σαγγά πετσότας στής μήνες τόν ποδιών της, για νά μη της ταράξει τόν νεντο, μη ή Βέρδα δεν κουμπιάν. Ξαπλωμένη κάτω από τά κλινοσκεπάσματά της, με τό πρόσωπο γνωστόμενο πρός τό παραθύρο, μοιριούνται με μισοσυνημένη φωνή:

— Δώδεκα....

Και υπέροι από λίγες σταγνες πάλιν:

— "Ενδεκα!... Δέκα!... Εννέα!...

— "Οκτώ!... Επτά!...

Η μητέρα της νόμιζε πως ή κάρη της παραληρούσε. Βλέποντας δικός πώς ή Βέρδα είχε καρφαμένο τό βλέμμα

ΙΤΑΛΙΚΗ ΑΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ MARINO MORETTI

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

της ξεβά άπό τό παραθύρο, έκυπτοεξε άνησυχα νά ιδη τί ήσαν αιτά πού μετρούσε.

Μια γιγαντί αιώνι εφαντονταν αντίτου και ή περη ένος τούχου με κόσμου τούχα. Μια παλιά γέρων κληματιά αέραντας ώς τη μέση του πούχο. Ή κρίνη πονή πούσινάτων είχε μαθήσει τά φύλλα της και τά

κλαδιά της ελαχιά πάρεινε σχεδόν γιγαντά. — Τί σιμβατεί, άγαπημένη μωρούνα; Τ' είν' αιτά πού μετράς; τή ρώτησε η μητέρα της.

— "Εξη!... Απάντησε σέ λίγο ή Βέρδα. άκαπτοντας βαθειά. "Ω!... πόσο γρήγορα πέπτουν τώρα! Ποιν από τρεις μέρες ήσαν καπιατά έκαποτη. Μ' έπαινε ζαράδα νά τά μετρού. Τώρα είνε ενοιολο. Νά, πέφτει κ' από, μ' έτοι απέμεναν πέντε....

— Πέπτε; Πιατί δέν λές στή μητρούνα σου τ' είν' αιτά τά πέντε;

— Νά, κάπιασε τήν αντικαρυή κληματαριά, άπορούθηκε ή Βέρδα. Μετρών πόσα φύλλα απομένουν στό κλαδιά της, κάθε φρού πού πέφτει κ' από ένα. "Α, τή ξένω ποιν καιά : "Όταν τέσσει και τό πελευταπό φύλλο, θά πεθάνω τήν έγω! "Αλήθεια, μητέρα, δέν σου τώπει όντας;

— Μά τί λές, Βέρδα μων; Μήν άκοντα τέτοιες άνοιστες, σέ πασκαλώ. Τί σχέδι μητρεί νάχουν τά φύλλα της κληματαριάς με τήν ίγεια σου; Μήν είσαι τρελή! : 'Ο γιατρός μων είτε σιμέρα τό ποιοι πώς θα γίνει καλά. Πιε λίγη ζουμιά τώρα κι' άρρησ με νά πεταχτώ μά σιγκιμή στον γέρων—Τζάκομο νά σού φέρω λίγο φρέσκο γάλα άπό τη γίδα του.

— Δέν είνε άνγκη νά μον φέρει πειά γάλα, άπαντησε ή Βέρδα, έξαπλωνθώντας νά κυνηγή ποδός τό μέρος τής κληματαριάς. Νά κ' άλλο ένα φύλλο πού πέφτει. "Εμεναν τώρα τέστερα. "Οχ, δέν θέλω νά μον δώσως πέτοτε πειά. Ήταν ζουμιά, ούτε γάλα, ούτε φράδιασε. "Περιμένω νά ίδω και τό πελευταπό φύλλο νά πέση, ποιν βραδιάσεις. "Υστερα θά φύγω κι' έγω για πάντα....

— Βέρδα μων, άγαπημένη μωρούνα, πρός Θεού. Ελά στά σύγκαλα σου!... "Άφρεις αιτές τίς άνοιγες σκέψεις σου! Δέν καπαλαβάνεις, χονσή μων, πάσο με άπελταζεις, πόσο μον σταράζεται ή καρδιά δυν σ' άκοντο νά λές τέτοιοις παραπομπούσιοι: Κάμε μου τή χάρι και γίνοισας άλλοτ τά βλέμματά σου. Δέν θέλω νά κυνηγήσει πειά από τό παλιόρημα....

— "Ο, άσφορε με, μητρούνα μων, νά ίδω και τό πελευταπό φύλλο πού θά πέφτη. Βαθητηρα νά περιμένω και νά συλλογιέμαι. Θέλω νά φύγω πειά, νά με σαρόντη κι' έμένα δι' άλλας, σάν μ' αιτά τά κλημάτια και κουραστημένα φύλλα!....

— Προστάσησε νά κοιμηθῆς, νά ή συκάση λίγο τό μυαλό σου, παιδί μων. "Έγω θά πεταχτώ μά σιγκιμήσα δις τού γέρων—Τζάκομο νά σοτ φέρω τό γάλα σου. Θά τού είλω μάλιστα πάς σιμέρα είσαι καλύτερα, για νά ειχαστηρή κι' αιτό δι' καθημένος. Ξέρεις δά πάσο σ' αγαπάσαι....

— Ο γιατρός στάθηκε μπρός στήν κ. Μποργκέζε και τής είπε ζωρώντας τά φρύδια του...

— Ο γέρων—Τζάκομο ήταν ένας φωτός ζωγράφος και κατοικούσε σέ κάποιο παράστημα πού βρισκόταν στό βάθος ένος κήπου, τού διοι-

καήτης τὸν είχε ἀφῆσαι νὰ κάθεται ἀπό φιλανθρωπία. "Ητανε πάνω ἀπὸ ἔξηπτα χρόνων καὶ η γλυκεύα του φινογονομία ἐμοιαζει καπαπληκτικά σαν τοῦ Μωυσῆ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου.

Ως ζωγράφος, είχε ἀποτύπωσε στην ζωή του. Ἐπι σαράντα χρόνια δούλεψε νὰ κάμη ἔνα γυναικείο πορτραΐτο καὶ δὲν κατώρθωνε νὰ τὸ τελείωσε ὅπως ήθελε. Προσπαθούσε διαφοράς νὰ παρουσιάσῃ καὶ αὐτὸς κάποια, ἀλλὰ δὲν κατάφερε τίποτε.

Χρόνια ὀλόρληρα πέφασαν ἔτοι, στὸ διάστημα τῶν ὀπίσιων δὲν ἔκανε παρὰ ποῦ καὶ καὶ καμιαὶ διασόψηση ἡ καμιαὶ σεξιλέγοντα. Ἐγγίζει τὸ φυνό τοῦ ποζάρων τὰς ὡς μοντέλο σὲ νεαροὺς καὶ λιτέγοντας, τοῦ δὲν είχαν ἀρκεῖα χρημάτων νὰ πληρώσουν μοντέλα ἐξ ἑπαγγέλματος. Γι' αὐτὸν καὶ καθόταν σ' ἑξενή τὴν ἀπόμειρη συνοικία τῆς Σάντα—Λούτσια, στὴν «Σινουάλ τὸν Καλλιτεχνῶν».

"Ἐτοι τὸν πρωτογόνορος καὶ ἡ Βέρθα. Ποδάρισε μᾶς μέρα στὸ ἀπέλευθης της, γιὰ νὰ κάμη ἔνα πίνακα τοῦ 'Αγίου Ιανουαρίου, τοῦ προστάτου τῆς Λούτσιας.

Ο γέρω—Τζάκομο, ζώστις μέσα στὴ φωτική του παράγκα, ποὺ χρησιμοποιεῖ καὶ γιὰ ἀποτήση τοῦ ἀνοικτή τοῦ κίτρου, σὰν πραγματικὸς ἑρμηνέτης. Ἐναὶ ξύλινο παλιορρέβατο, ἀνάνεωσε σὲ χρωστόβρελα, κάπι μιασταλά μὲ τοῦ σουρουποῦ του, ἔντες μονοάματα—κατακούντιμους καὶ ἀρχανικάμενους—ποὺ περίμενες ἐπὶ εἰκοσιτέστερα χρήνα τὸν δὲν χρησιμοποιήσῃ ὁ γέρω—Τζάκομο γιὰ τὸ ἔργο τοῦ δὲν τὸν ἔδωξες, παλέτες, πανέλα, ωχριένα δῦο καὶ ἕκει, ἀποτελούσαντα τὴν ἐπιτέλους τῆς καμαρούλας του.

Τις ὥρες τῆς ἀργίας του, ὁ φτωχὸς καὶ λιτέγοντας φρόντιζε τὴν γέρω—Τζάκομο, τοῦ ποζάρων του, ὑπὸ τὴν ἐφωναζε—ποὺ τὴν ἀγαπούσε καὶ τὴν περιπούσαν σὰν πραγματικὴν τὸν θυγατέρα.

Όταν ἔμαυτη τὴν ἀρρώστεια τῆς Βέρθας, ὁ γέρω—Τζάκομο, ποὺ δένται ἐνίδουσαμένος καὶ μαγειμένος ἀπὸ τὴν τέχνη της, πήγε καὶ τὴν ἐποχεύθηκε. Φεύγοντας κατόπιν ἀπὸ κοντά τῆς μετριαμένη τὴν καρδιά—γιατὶ ὁ Θεός νὰ βιαστεῖ τὸν ἀγέλων του;—είπε στὴ μητέρα τῆς ἀρρώστειας νὰ πηγαδίσει καὶ κάθηται στὴν παράγκα του νὰ τῆς δίνῃ φρέσκα γάλα από τὴν Μπρούνα του.

Ἡ πανεμένη μητέρα τὸν εὐχαριστήσεις καὶ τὸν φτωχότερης πότε διάνει θὰ γινόταν καλά νὴ Βέρθα της, δὲν τὸν ἔκανε, ὡς δῦρο, τὸ πορτραΐτο του.

* * *

Ἐξενίο τὸ προϊόν πηγαίνοντας ἡ μητέρα τῆς Βέρθας στὴν παράγκα, τοῦ γέρω—Τζάκομο, γιὰ νὰ πάρει τὸ γάλα, τὸν βρήκε σφρεβούσιον ἀπὸ ἔνα δινατὸ κυνιδόγραμμα. Μόλις τὴν είδε, ὁ φτωχὸς ζωγράφος, ἀδιαφορούστας γιὰ τὴν διάση της ἀρρώστεια, ωρτήσεις ἀμεσῶς γιὰ τὴν κατάσταση τῆς Βέρθας.

—Α, σιω—Τζάκομο,—τοῦ ἀπάτητος ἔκεινη, ἀναστενάζοντας βαθεῖα—ὅπως πάτε, φρίνεται πὼς δὲν γιατρώσω! Ολμεμεῖς δὲν κάνει τίποτα ἄλλο, παρὰ νὰ μετρά τὰ φύλλα ποὺ πέρισσον ἀπὸ μιὰ κληματαρά, ποὺ βρίσκεται στὴν αὐλή τοῦ ἀνταρκτικοῦ μας σπιτοῦ. Καὶ ἀλλούσιο! δὲν είναι μονάχα αὐτό: Τῆς μητήρας η τρελλή ίδεα, πὼς ἄμα ἄλλη νὰ λέφτη καὶ τὸ τελευταῖο φύλλο τῆς κληματαράς, θὰ πετάξεις καὶ μὲνος καὶ μὲνος καὶ μὲνος...!

—Μὰ τὶ ἀνοίκτης εἶν' αὐτές νὰ νομίζῃ πὼς θὰ πεθάνη, ἐπειδὴ πέφτουν τὰ φύλλα ἀπὸ μιὰ κληματαρά; φύνεται ὁ γέρω ζωγράφος.

—Κι' διούς, σιω—Τζάκομο, δὲν ξέρετε πόσο μετράμε. πόσο μοῦ σαρπέζει τὴν καρδιὰ σατῆ νὴ ίδεα ποὺ τὴν καρφώθηκε στὸ μασάλ. Καὶ ξέρετε τί μοῦ είτε ὁ γιατρός; Πώς πραγματικῶς μάττεται ὑποβολή, μπορεῖς νὰ τὴν θανατώσω;

Ο γέρω—Τζάκομο τὸν παρογήνωσε καὶ τῆς εἶπε νὰ ἔχῃ τὶς ἐλπίδες της στὸ Θεό.

Ἡ μητέρα τῆς Βέρθας, ἀφοῦ τὸν εὐχαριστησεις γιὰ τὰ παρήγορα λόγω του, ἀρμέτης μόνη της τὴν γέρω καὶ ἔφυγε.

Όταν γύρισε καντά στὴν κάρη της, ή καὶ Μπρογκέτε τὸ βρήκε βιθουάρων στὸν ίστον. Κουμάτες βιθεῖαι καὶ κρεμα. Στὸ πορόσωπό της ήταν ἀτελεύτην μάλα ἐλαφρά κλωτιάδα καὶ ἄντεν δένουνγάντας ἡ ἀνάλαφρη ἀναστού της, σιγονιστὴν θὰ τὸ νόμιζε γιὰ πεθαμένη. Ἡ μητέρα τῆς ἀρρώστης πτυσσάσει στὸ παράθυρο γιὰ νὰ κατεβάσῃ τὶς κουρτίνες. Διέφερε τότε τὰς στὴν ἀνατολικήν κληματαρά είχαν ἀπομείνει μονάχο δύο φύλλα. Σὲ λίγο, ἀρχοίς νὰ πέπτει φυλό κχινο.

Ἐίχε βραδιάσει πειρὰ γιὰ καλά, διάν την ζύντησε η Βέρθα. Ζήτησε καὶ ἔπαι ένα φιλτζάνι γάλα καὶ θύτερα ἀπὸ λίγη δράση ξαναβι-

θίστηκε στὸν ψυκτό. Φωνάζοντας σὰν ἀποκαμιλένη, σύν νάχε ξαγωνιτήσει διάλκηρα μαρόνγυχα.

Τὸ ἄλλο πρωι, η Βέρθα ζύντησε νορτίπερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Βλέποντας κατεβασμένες τὶς κουρτίνες τοῦ παραθύρου, φύναξε τὴν μητέρα της καὶ τὴν είπε παρακλητικά:

—Ανέβασ τὶς κουρτίνες, μητέρα, σὲ παρακαλῶ. Θέλω νὰ δῶ ἀπομένει ἀκόμα στὴν κληματαρά κατένα φύλλο...

Η μητέρα της ξέντουσε καὶ πλησιάσει στὸ παράθυρο δισταχτικά. Ανεβάζοντας μόνος τὶς κουρτίνες, ἔμεινε κατάπληκτη. Παρ' ότι δύο τὸ κουροπόδιο καὶ τὸν ἄγριο ἀέρο τῆς περασμένης νύχτας, ἔμεινε ἀκόμα πάνω στὴν κληματαρά, ηνιά φύλλο. Ήταν τὸ τελευταῖο. Μαρποτινισμένο ἀπὸ τὸν καρδό, κρεμόταν κουρασμένο ἀπὸ τὴν κληματοβεγγάλη. Όταν τὸ διέπειρε η Βέρθα, είπε τὶς μητέρας της ἀναστού-ζοντας:

— Εἶναι τὸ τελευταῖο φύλλο! Περίμενα πώς σίγουρα θάτερει καὶ αὐτὸς ἀπώρει τὴν νύχτα. Άγνωστα τὸν αέρα ποὺ λιονταριούσθησε. Μά δὲ πέπι σημέρα καὶ μαζῆ μὲ αὐτὸν θὰ πεθάνω καὶ ἔγω...

— Βέρθα ποι, ἀγαπητή μου κορούνα, —τὶς ἀπάντησε η μητέρα της σκηνικέντη πάνω στὸ μαζεύματη της καὶ καρδεόντας τὴν ιδέα. Δὲν καταλαβαίνεις πόσο ποι σπαράζεις τὴν παραδίτη. Όταν δ' ἀκόμα νὰ λέπει τού πρόματα...

Η μέρα πέρασε καὶ ὡς τὸ βράδυ ἀκόμα σχεχώνεται τὸ μοναχικό κληματόφυλλο, κρεμασμένο στὴν κληματαρά. Τὴν νύχτα, καὶ διορητικά, έδερνε τὸ παράθυρο σὲ τὰ νερά σάν ποτέ έπειτα έπειτα από τὰς στέγες.

— Όταν ξημέρωσε, η Βέρθα είπε τὶς μητέρας της ν' ἀνεβάσει τὶς κουρτίνες. Κύνταζε καὶ είδε τὸ κληματόφυλλο στὴ θέση του. Ή αὔριον δὲν πάτενε στὰ μάτια της. Πώς δὲν είχε πέσει ὡς τὴν λίγη τη νύχτα, μὲ αὐτὸν τὸν διαβολεμένο καρδό; Ήταν ἄφαγε αὐτὸς σημάδια τῆς μοισαὶς πώς δὲν θάτερεις;

— Ήμων καὶ κορίτσι, μητέρων, γύρισε καὶ είπε στὴ μητέρα της. Ο Θεός δὲν ἀφορεῖ νὰ πέσῃ τὸ τελευταῖο φύλλο τῆς κληματαρᾶς, γιὰ νὰ μού δειξῃ πόσο είχα μέσον νὰ τανατώσω. Ναί, εἴναι άμερτα νὰ θέλη κανεῖς νὰ πεθάνῃ! Φέρε μον τώρα νὰ ποτὲ λίγο ζωμι. Α, δὲν ξέρεις πόση θρεπτή έχω!... Αλλήσθεα, θέλω νὰ μού φέρης καὶ λίγο κρασί Πάρτο. Καὶ θύτερα, θέλω νὰ μοῦ δώσεις μᾶς ζέντα καὶ τὸ καθηρευτά ποι μνά την πατέρα μου νὰ φτιάξω τὰ μαλλιά μου!...

— Καὶ καρότα! τὶς είπε η μητέρα της, μαλάρωντάς την καθευτακά. Είδες πώς δὲν είχε δίποτε οὐτεπίστεια γιὰ τὴ ζωή σου....

— Όταν τὸ ἀπόγευμα ήρθε διόπτρος καὶ είδε τὴ Βέρθα, δὲν μπόνετε νὰ σφίνῃ τὴ καρδα του ἀπὸ τὴν πεθάνη της. Φένυνταις δὲ, θύτερα απὸ μισή μωρή ζωμι. Είπε μον τώρα νὰ ποτὲ λίγο ζωμι. Α, δὲν ξέρεις πόση θρεπτή έχω!... Αλλήσθεα, θέλω νὰ μού φέρης καὶ λίγο κρασί Πάρτο. Καὶ θύτερα, θέλω νὰ μοῦ δώσεις μᾶς ζέντα καὶ τὸ καθηρευτά ποι μνά την πατέρα μου!

— Η κόρη σας ἐσκόθηκε! Θέλει πειρὰ διάστα καὶ ἀντεργοφία γιὰ νὰ ξανατοπήσῃ τὴ δινάμεια της. Μήν αντοργεύεται, κυρία, κατέ κίνησος ἐξέπλειται! Καὶ τώρα πηγαίνων βιαστικά νὰ ίδω τὸν καύμενο τὸν γέρω—Τζάκομο. Τὸν ξέρετε, νομίζο, εἰν' ἔκεινος ὁ φτωχὸς ζωγράφος. Είπε έδροστος ως αὐτὸν ἀπὸ πειρωτήν της. Ήταν λίγη κρυπτολογίας, ἀλλὰ σηρπήτηρη τὴ προφρεστούνη νύχτα καὶ βγήκε μὲ κείνη τὴ θεομητρία. Ειποῦ ἀπὸ χθες τὸ προὶ τὸν γύρισε σὲ πνευματικά. "Ἄν την έτελεσενει μιν ειπετη τη νύχτα καὶ γιατι σηρπάθησε, ένω δὲν φρονεύεις, δὲν θύτερα νὰ μοι την τίτοτε. Χθες τὸ προὶ δικαιος ποντικής, μάσα σαλά σημηρήτηρη στὸν τοίχο, μερικά πανέλια καὶ μάσα παράπονα. Ο Θεός ξέρει ποι είχε

κατά τὸ σούριπο, ή κυρία Μπρογκέτε πῆγε στὴν παράγκα τοῦ γέρω—Τζάκομο, γιὰ νὰ τὸν περιποτθῇ στὴν ἀρρώστεια του.

— Αλλήσθε μόνο! Ο φτωχὸς ζωγράφος βιοστεων στὶς ξύλινο παλιορρέβατο του, ἀγυγάδων μεταξύ της. Σαπλωμένος στὸ παράθυρο της παραδίτης, έπειτα στὸν καρδό, κρεμόταν κουρασμένο μόνος της. Μόλις τὸν πάλισμα της Βέρθας καὶ τὸν οὐρανό πέπισε τὶς κουρτίνες της, η μητέρα της ξέντησε τὴν παραδίτη στὸν παράθυρο της παραδίτης. Είπε τὶς μητέρας της πως δὲν θάτερεις τὴν παραδίτη στὸν παράθυρο της παραδίτης. Κατά τὸ σούριπο, ή κυρία Μπρογκέτε πῆγε στὴν παράγκα τοῦ γέρω—Τζάκομο, γιὰ νὰ τὸν περιποτθῇ στὴν ἀρρώστεια του.

— Αλλήσθε μόνο! Ο φτωχὸς ζωγράφος βιοστεων στὶς ξύλινο παλιορρέβατο του, ἀγυγάδων μεταξύ της. Σαπλωμένος στὸ παράθυρο της παραδίτης, έπειτα στὸν καρδό, κρεμόταν κουρασμένο μόνος της. Μόλις τὸν πάλισμα της Βέρθας καὶ τὸν οὐρανό πέπισε τὶς κουρτίνες της, η μητέρα της ξέντησε τὴν παραδίτη στὸν παράθυρο της παραδίτης. Είπε τὶς μητέρας της πως δὲν θάτερεις τὴν παραδίτη στὸν παράθυρο της παραδίτης.

— Τώρας πειά οὖς πεθάνω!...

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΤΟ «ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ»

Ρωμάτσο του κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ.
Βγαλμένο ἀπ' τὴ ζωή τῶν βλάχηδων, τῶν ἀνταρηδῶν καὶ τῶν ἀλανιάρηδων τεῦ παλεῖον, καλεῖσθαι καιρού.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Δ.

Έλασκη νεαρά 'Ατθίδια, που την διαμορίνει ένα επανέλιθιμο, λόγο κομψότητος και φυσιογνωμίας. Πολὺ έκφραστοί, μελαχρούναδό έπιπλο, ή όπως αύξενται περιπούλερο με τις λειτές ή μιτώνες πουλέντες του εινούει περιπούλερο. Έπιπλωτος σιγαλαθήτική, μὲ γήρας πάντοτε γελαστό. Σύλλογες άρμονική, που σπολίζει σιγάνα τὸ χορευτικὸ τερράφιον ἐλέκτων σιγκεντρωσεων, χορεύει με πολλήν κάριτα τα συγχρόνας ἀδειάστια και ἀφελῶς. Είναι κάρον χαροπούλεν πλέον χαροπούλενης μητρός.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Όραια κοινωνίη σιγκέντρωσης τὴν παρελθόνταν Πέμπτην εἰς τὸ Τέννυς ἐπὶ τῇ εἰναιρίᾳ τῶν Βαλκανικῶν ἄγνων.

— "Ολο τὸ ὅντος τῆς 'Αθηναϊκῆς ὁμιλοφίας και κοινότητος παρόντος.

— Έπειτα ποτάρησαν τὰ πρῶτα φυτοποιεῖν σύναλι μὲ γόρματα και γραψίες τῆς μόδας : η ζ. Ντεσέτο μὲ ἔξασιο ταγέρο φωτιστικοῦ πράσινο—μητρικής, γαρνιρούμενο μὲ ἀπόρρητα μάρον, οὗτος ὥστε νὰ σηματίσῃ ἓν τὸν φεβρεύνειον και γαλαζίων τύπων γραβάτας δεμένως ἐπάνω ἀπὸ ἀστραφάν, καθώς και τὰ μαρκέττα και η μάτασα, κα- πέλλο πολὺ σερεπτόμενο μαρό, ζώνη πέτοντα μάρον, γάντια και γόρδες ἐπίσης μαρόν, σινεπτήρων τὸ θυαικάπιο Παριζιάνικο πο- ναλόν.

— Πολὺ εὐέστια οὐλούντεα και γνώσιμο ἀπ—τοὺς—ντάπτη ἥτοι η δίς Δένος Ν. Νικολαΐδη με φρεσέα μάλλινο φραστούντι, γαρνιρούμενο μὲ λευκό, και μικρὸ μαρόν πατέλλη.

— Εξασά έμφασίας η κ. Ν. Σ. μὲ ἀπότη κρέπ—σατὲν τονιάλ-ετ-τα σὲ τίπο στόρα και γούνινη βέστα, κατέλλο πολὺ εὐέστια μαρό και στόρον με μεγάλο φύρων ἀπὸ τὸ ίδιο καστόρι.

— Κατ' αὐτάς πολλὰ επίσημα γεύματα. Ο Προεσθετής τῆς Γερμανίας και η ζ. 'Αιτσελίδη παρέθεσαν γεύμα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Αναγνώντα» πρὸς τοὺς τοπες παρεπαθητούντος Γερμανοῦ βουλευτοῦ και τῆς κ. φων Σνέν.

— Ο Προεσθετής τῆς Ιταλίας και η ζ. Μπεστιανίνη, ήτις ἔφερε κομιμότατην λειτά τονιάλεττα και ἡση ἑπέρ ποτε δράμα, παρέθεσαν γεύμα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Πεντελίκων» πρὸς τιμὴν τοῦ Πρίγκηπος Κίρον.

— Παρό τὸ Προεσθετή τῆς Τουρκίας και τῇ ζ. 'Ενις Μπέν πα- σετέθη τέλον πρὸς τὴν πορταγανοντοῖς τοῦ Τουρκικοῦ θεά- τρου Μπετιά Χανούν.

— Χορεύει μάτρησμα παρὸν τῷ και τῇ ζ. Δ. Αργιοπούλιον.

— Επέκτασις χαριτωμένη η δίς Νέλλη 'Αργιοπούλιον μὲ τονιά- λεττα Παριζιάνικη μπλέ—κανάρ σὲ γραμμή έξαστα.

— Σιλούεττος θαυμαστοίκαι αετοπινέας Λίλα και Νιέπη Σκα- ναβήνη η πρότη μὲ τονιάλεττα σὲ κλώνα προτιναν και η ἄλλη μὲ καρφή 'Ινδιάνων, γαρνιρούμενη μὲ λεντέροι ματές, δις Ροδοκανακή πολὺ δύορφη μὲ ρός ντρά ρός—ρούν ἀπὸ τοὺς νεοτέρους Παριζιάνικους, δις Μαρία Φρέστη θαυμαστοίν πονιάλων μαρό και μαστέρο πον τῆς ἀτέδεδης ἐντάσισι κελιδόν και μικρὸ μαρό καστόρων κατέλλο, γαρνιρούμε- νο μὲ πτερόγαντα λευκήν.

— Χαρός ἵντο τοὺς ξηρούς θαυμαστοίς τέλλει μὲ φύλο πολὺ έξαντορί, μεταξὺ τῶν διοινού τὸ Παριζιάνικο «Σούζες», «Μόνη πατή ἐ Παρί» τῆς Μπακάρεω, τὸ οποῖο έφαρμονίσθησε στοτο βότσα η νεολαία.

— Την παρελθόνταν Τρίτην δεξιώσας παρὸν τῷ και τῇ ζ. Ντερ- μπλάν.

— Η κομιμή ἐπιλέγει τῆς Κηφισίας, περιφριγονισμένη μὲ γερά- νια κόκκινα, ἀτέδεδης ἔνα τόπο πολὺ χαρούμενο.

— Πολὺ καλλιτεχνικό σαλόν, διενιθετημένο μὲ γοντσό και ἔπιτα πομπιανα και σιμπλιγονισμένο μὲ κομψοτεχνήματα παλαιά.

Τὸ άριστονήγημα πον διετερεύτρα σ' ὅλη μου τὴ ζωή, τὸ έφταξα τὴν προχεστή νέχτα! Το... τε... λευκ... παπο... κλη... ματό... φυλλ... δέν... θά... πε... ση... πο... τε... ἀπ... τη... κλη... μα... ταρά!... Γιατ... γιατ... είνε... γενικα... Τὸ ξεργάφιος ἔγων... Τὸ νίκτα... μέσα στὸ χιόνι... Η δεσποινής Βέροιας σάνθιστο... Πεθάνων εντι- κυμένως!...

Καὶ ξενήχησε.

MARINO MORETTI

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΑΡΧΙΣΕΙ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Μιὰ σειρὰ ἀστυνομικῶν ιστοριῶν, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν «Α- πομνημονευμάτων γιναστοτέους Ελλήνος ἀστυνομικού, ἐπὶ πακάρη ἐπὶ χρηματίσαντος 'Αρχηγοῦ τῆς Καταδίωξεως.

Ιστορία πρώτη :

«ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ»

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΙΔΟΘΕΡΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΩΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21—419)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΑΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσωτερικοῦ δι' ἔν έτος Δρ. 150 11. 'Εξωτερικοῦ Δολάρια 6
και δι' ὅλην τὴν ἀρχική και Βελγικόν Κογκό ἀποτίσια συνδρομὴ Σελίνια 30.
Αι ἐπιστολαὶ και τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέοντον γ' ἀπειθώνωνται πρὸς τὸν
Ίδιοκτήτην τοῦ Μπουκετοῦ κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ.

Τιμὴ έκαστου φύλλου Δρ. 3.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» :

'Εσωτερικοῦ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New - York
U. S. A., ἐν Αιγαίωπο - Σούδαν δι. κ. Στριτόδολος Σαράφης, 12
Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, και ἐν Βελγικῷ Κογκῷ δι. κ.
Πέραο. 'Αγορανάδης B. P. 445 Elisabethville Congo - Belge.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ διά τὴν κατὰ φύλλον πόλλους
τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» : NEW YORK NEWS AGENCY, θοπού δονον ν' ἀπειθώνωνται
P. O. Box 497, NEW YORK, CITY, θοπού δονον ν' ἀπειθώνωνται
οι ένδιαφερόνειοι.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΥ

Ο περίφημος "Αγγλος Ιατρὸς δόκτωρ Ανδρέας Κλάρος, δι- ποίος ξέρει κατὰ τὸν περασμένο μίλα, στὴν αὐτοβιογραφία τοῦ γάραρε, μεταξὺ τῶν ἄλλων, και τὰ ἔξης :

— Δέν ἐγνώμων ποτὲ τοὺς γονεῖς μον, γιατὶ πέθαναν κι' οἱ διὸ ἀπὸ φυματίων. Κι' ἐμένα τὸν ίδιο, ὅταν ἔγινα εἰκοσεπός χρονῶν, οἱ γιατροὶ μὲ δρῆμαν ἐπομαδάντο και μ' ἔπειταν νὰ πεθάνων σ' ἔνα τησι τῆς Σκατίας. 'Εν τούτοις, ὅχι μόνο δὲν πέ- θανα, ἀλλ' ἀφοσθήκησα στὴ μελέτη και μετὰ λίγα χρόνια πῆγα στὸ Αιολίδιο και κατέλαβα μᾶς ἀπὸ τὶς πολὺ λαμπρές θεσίες ἐνός αποδιαύσιον κρατικοῦ νοσοκομείου. 'Επειδὴ ὅμως ἐξακολούθουσαν νὰ κοπιάω, οἱ συνάδελφοι μου στοιχημάτιζαν ὅτι δὲν θὰ μείνω στὴν πομπάνη με παραπάνω ἀπὸ ἔνα έξαστον κι' ὅτι μέσα στὸ διάστημα αὐτὸν θὰ πεθάνων. 'Ωστό δὲν ἐπάθη τίποτε, γιατὶ είχα πεποίθη- σι στὸν έαντό μου, και ἐπέκησα ὅλων τῶν κακεντρεχῶν συναδέλ- φων μους».

— Ή οἰδοκέστονταν πολὺ εῦμορφη μὲ τονιάλεττα ἄστρη.

— Μεταξὺ τῶν κεχαλημένων και κ. Β. Λορέστη, κ. και κ. Αλ. Σκαναβή, κ. και κ. Ρουσσέ. κ. και κ. Χαροπούλη, κ. και κ. Μελλά κομψότατο στόνιον παφέ, και κ. Διαματοπούλου, κ. και κ. Γεωργάδη.

H MONTAIN

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

— Ή εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ έξωφύλλου μας είναι έργον τοῦ ζωγράφου Μπρέιμαν, μὲ τὸν τίτλο «Ψαροκάκια».

ΓΑΜΟΙ

Παναρωτής Εύριπον, 'Ελένη Κρίτους ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των ὐνδύδ—Μέντανι. Τοὺς εὐχόμενα διλογήκως πάσσων εὐτυχίαν.

Η Διεύθυνσις

— Ο καλός μας φίλος και ἀντιπορχτής κ. Ιωάννης Καλοτσόνης και η δεσποτής Ελοήρη Δ. Κηφαλή ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των Η Διεύθυνσις Καλοτσόνης και ηρωικήν.

— Εἰς τὸ παιδιασμένο ζευγάρι εἰγάμεθα τὸν βίον εὐτυχῆ.

X. Σαράφης, Π. Κεμαρλής

— Ιωάννης Σ. Χαραμῆς—Λουιζάνα Ιωάννην Πολίτου ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Η Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» εἶχεται διλογήκως πάσσων εὐτυχίαν.

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ ΑΓΟΡΑ

Τὴν Κυριακὴν 11 Οκτωβρίου 1931 ἀπὸ τῆς 10 π.μ. ὥρας μέχρι τῆς 9 μ.μ. δραγανονταὶ ἐν τῷ Φοινικῷ τοῦ Δημ. Θεόποιον Πειραιῶς ἴστο τὸν Πειραιεῖς Σιδηρόγονον 'Αρχείον τοῦ «Ο Δαναός» πανηγυρικὴ φιλανθρωπικὴ ἀγορά, ἵνα ἐκ τῶν προσδόμων αὐτῆς διατείχη χρηματικὸν ποσὸν 10.000 δοχ. πρὸς πρω- κόδιστην ἀπόρων δραγανῆς ἐπὶ τῆς Αργογράμης.

Τὸ Διοικητήδιον Σιμιούλιον τοῦ ἐν λόγῳ Σιδηρόγονο παρακαλεῖ τοὺς εἰναρεστούμενοὺς δότος προσφέρουν διάφορα μάρφαρα πάντας είναι πορειασμένα πρὸς πλουτοποιοὺς τῆς ἀγορᾶς, γ' αἴσιοτελείωσαν ταῦτα εἰς τὸν Περιθερόδρομον τοῦ Δ. Μπόλιτου (Λεω- φόρος Βενιζέλου 76, Πισιδαῖ).